

[Hedelund.]

ikke det ærede Medlem, det var først i 1924, jeg kom ud for at træffe sammen med ham, og de omtalte Udtalelser ligger kun 4—5 Aar tilbage i Tiden.

N. Neergaard: Hvad jeg har at sige, skal kun blive kort. Jeg skal ikke drage nye Emner ind i den allerede langt udtrukne Debat, men skal indskrænke mig til at imødegaa visse Udtalelser, som af de højtærede Ministre og ærede Medlemmer har været rettet til mig.

Jeg begriber ikke, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard aldrig har kunnet begribe, hvad der har været min Hensigt med at sige, at Underskuddet paa Statsregnskabet for 1928—29 ikke vilde blive nær saa stort, som det viste sig paa Finanslov og Tillægsbevillingslov. Denne Udtalelse var selvfølgelig ganske uden særlig Hensigt. Det ærede Medlem pressede stærkt paa for at faa at høre, hvad der var min personlige Mening derom. Den Mening, jeg udtalte, var selvfølgelig ikke bygget paa nogen Beregning med Hensyn til Udgifterne, altsaa en Beregning af, hvor store Summer der af de mange Hundrede Tusinder af Udgiftsposter ikke blev anvendt. En saadan Beregning var det lige saa umuligt for mig at anstille, som det var for det ærede Medlem eller for hvem som helst anden. Nej, den byggede ene og alene paa den erfaringsmæssige Ting, at Regnskabet plejer at være nogle Millioner bedre end Finanslov og Tillægsbevillingslov tilsammen. Og dette kan man ikke komme fra ved at sige som den højtærede Finansminister — hvad jeg for Resten gjorde opmærksom paa forleden Dag —, at Forholdet her laa anderledes, fordi det var en Tillægsbevillingslov, der kom noget sent, først i Begyndelsen af Juni Maaned, for Udgiftssiden blev slet ikke berørt ved Tilføjelserne til Tillægsbevillingsloven. Og desuden var der for Tillægsbevillingsloven for 1926—27, som endda kom senere, den 4. Juni, en Difference paa ikke mindre end $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. paa Udgiftssiden alene. Det var altsaa fuldkommen vel begrundet i tidligere Aars Erfaringer, naar jeg udtalte dette som min Formodning. Hvorfor denne Formodning er slaaet fejl, kan jeg ikke vide. Jeg ved ikke, om det kom af, at Supplementsperioden maaske har været længere i Aar end sædvanlig, eller hvilke andre Grunde der kan have været dertil. Det var en i og for sig paa det daværende Tidspunkt berettiget Formodning, en Formodning, der blev fremsat uden nogen Hensigt.

Endvidere skal jeg sige til det ærede Medlem, at jeg ikke har anket over den Maade, hvorpaa Renten er bogført. Jeg mener, det ikke kunde gøres anderledes. Jeg har simpelt hen gjort opmærksom paa, at den regnskabsmæssige Udgift ikke var en Kasseudgift, og at der til den svarede en Indtægt paa Formueregnskabet.

Saa anstillede det ærede Medlem nogle Betragtninger over Finansministres Betydningsløshed: det var saa ganske ligegyldigt, hvem der var Finansminister; en Finansminister kunde ikke øve nogen som helst Indflydelse eller kun en meget forsvindende Indflydelse paa det økonomiske Resultat af Statsdriften. Jeg tror nu nok, at det ærede Medlem gør Finansministrene noget for smaa. Det er naturligvis klart, at om et budgetteret Beløb slaar mere eller mindre til, er langt mere afhængigt af Konjunkturer, det økonomiske Livs Gang og Forretningens Vilkaar end af nogen som helst Finansminister. Men hvor Finansministrene kan og skal øve en afgørende Indflydelse, det er i det lange Løb, det er ved Tilrettelægnings af Statens hele økonomiske Politik, ved Ansættelsen af Udgifterne i Henhold til Lovene og Ansættelsen af Indtægterne i Henhold til Indtægtslovene. Nu kunde man sige, at det er hele Ministeriets Politik, og det er jo rigtigt. Men med Hensyn til den Side af det, der vedrører Statsfinanserne, og som bestemmer Over- eller Underskud, er Finansministeren den særlig ansvarlige. Dér vil man heller ikke handle mod Finansministerens udtalte Mening, og det er paa disse Omraader, med Hensyn til at skaffe nye Indtægter, der er nødvendige, eller at give Afkald paa Indtægter, hvor formentlig Statsfinansernes Tilstand tilraader det, at foranledige Udgiftsreduktioner, som er nødvendige for Balancens Skyld, det er dér, Finansministeren er — tør jeg vel sige uden Ubeskedenhed paa Finansministrenes Vegne i al Almindelighed — den vigtigste Mand og den, der fremfor alle bærer Ansvar; og dér er det naturligvis ikke ligegyldigt, hvilken Finansminister der sidder, eller hvilket politisk System han tilhører, hvilket det ærede Medlem Hr. Korsgaard for Resten var lige ved at indrømme ved en tilføjet Bemærkning.

Det ærede Medlem fik saa fat paa det, han kaldte Tilfældet Neergaard. Jeg ønsker naturligvis ikke at komme nærmere ind derpaa, men vil blot gøre to faktiske Bemærkninger. Jeg har ikke foranlediget, at den paagældende Bog blev skrevet — jeg siger det for en Sikkerheds Skyld, jeg antager heller ikke, jeg skal forstaa det ærede